

Пенчо Славейков

Харамии – 1

Отдавна гората слана ослани,
ей късна веч есен придодде;
мъгливи, невесели дойдоха дни –
я свивай байрака, войводо!

Низ тъмни усои доволно е веч
немили-недраги що бродим;
полята ни родни са мощне далеч –
време е назад да си ходим.

Не ни проработи туй лято честта,
че лоша сме среща имали...
Пролетес ний бехме най-силната чета,
а най сме малцина остали.

По тъмни усои, по голи скали
мнозина куршума завари –
и ръфат месата им хищни орли,
я вълци, юнашки другари.

А дома за тях е прехвъркнала вест...
Когато се тамо вестиме,
тъжовните майки в горката им чест
сам бог знае как ще тешиме.

Отдавна веч техните бели власи
е черна чембера обвила,
и люта тъга им сърцето коси...
Чест майчина – чест е немила.

Бащите ни в тъмни тъмници лежат,
кой знае какво са те стали;
у турците роби, неволи търпят
жени и дечица ни мали.

А ний като вълци по нощния мрак
немили, недраги все бродим...
Войводо, я свивай ти кървав байрак,
време е назад да си ходим!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова и Виктор Гугушев

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6620>]